Nichita Danilov

IMAGINI DE PE STRADA KANTA

Colecţia „NEO" este coordonată de *Alexandru Muşina* Macheta şi ilustraţiile copertei: *Tudor Jebeleanu*

Editura Tracus Arte
Str. Pictor Sava Henţia, nr. 2
Cod 011162, O.P. 2,
Sector 1, Bucureşti
Tel.: 021/223.4111
e-mail: *office@edituratracusarte.ro*
site: *www.edituratracusarte.ro*
Editor: *Ioan Cristescu*

Redactare: *Cristina Vasiiică* Corectură: *Cristina Vasiiică* Tehnoredactare: *Cristina Vasiiică, Emilia Velcu*

ISBN

Ni chita Danilov

IMAGINI DE PE STRADA KANTA

T r a c u s A r t e

Ca întotdeauna, cu dragoste,

Cristinei

NUNTA DE CÎINI

Chipuri

Chipurile tăcute ale trecătorilor
(un', doi, trei ş.a.m.d.)

urcate şi coborîte
unul cîte unul şi apoi
două cîte două
şi, în fine, toate laolaltă
cu ajutorul unor scripeţi
pe terasa blocului şi înapoi pe trotuar
(se folosesc plase de prins
fluturi, sacoşe obişnuite, dar şi năvoade sau crîsnice,
în care atîrnă ierburi, scoici, melci,
moluşte sau alte animale marine)...
Da, pe terasa blocului turn
unde deja au fost aduşi paşii,
astfel că se aude o leorpăială,
un clipocit continuu (lip-lip-lip şi
lipa-lipa-lipa, ţur-ţur-ţur ş.a.m.d.),
unicul scop al acestei mişcări perpetue
fiind mişcarea însăşi,
mişcarea în sine
care dă naştere la nemişcare.

...Abandonate pe trotuar
sau chiar în mijlocul străzii,
stau trupurile drepte ca nişte lumînări
deposedate de chipuri şi măşti,
încearcă să-şi acopere cu mîinile
locul unde s-a aflat cîndva, nu de mult, faţa,
dar dau mereu peste gol,
dau peste un vîrtej
care îi absoarbe încet înlăuntru,
astfel încît din fiecare trecător
rămîne doar o pată, străjuită de mucuri de
ţigară sau de alte lucruri mărunte (o
brăţară, un ceas, o legătură de chei, uneori
nişte tocuri, o poşetă,
un ruj, o oglinjoară sau un portofel burdușit cu bancnote). Un
lichid galben, amestecat cu ceva verde se prelinge peste pantofi

pierzîndu-se odată cu amurgul în peisajul noptatic, cînd
chipurile trase pe sfori sînt coborîte iarăşi şi iarăşi pe
scripeţi, înghesuite în vitrine sau pe galantar, în
magazinul aflat la parter.

...Buzele dorm, pleoapele clipesc alene,
capetele mişcă uşor din urechi încercînd să
asculte muzica sferelor, după care se
pleoştesc,
scurgîndu-se încet de pe umeri pe duşumea şi apoi, pe
sub uşă, pe trotuarul luminat de paşi umezi...

Străzi

Femeile lepădau pe scări cozi de
mătură şi de topor ascunzîndu-se în
cîte un tomberon, după care,
sumeţindu-şi fustele, alergau ţipînd pe
trotuare: plin îţi era chipul de sîngele
lor, mustind prin înserare...

îmi înfundam urechile cu dopuri de
vată, îmi puneam în mişcare
ştergătoarele de parbriz: nu auzeam
nici nu vedeam nimic din apocalipsa
declanşată pe străzi, îmi simţeam cerul
gurii amar ca şi cum ar fi fost acoperit
de nori întregi de ţipete amestecate cu
var...

Intre timp cozile năpădeau vitrinele.
...Căzut în genunchi,
le sărutam manechilor mîinile...
Sumeţindu-şi fusetele,
femeile alergau ţipînd prin înserare,
sîngele lor plutea deasupra ta
ca un semn de întrebare...

Nunta de cîini

Tîrîndu-mă mahmur dimineaţa spre casă,
cu vioara atîrnînd într-o mînă şi cu arcuşul sub braţ
(tocmai se crăpa de ziuă,
pe străzi, nici ţipenie de om);
cotisem din Podul de Fier
pe strada Eternităţii, apoi pe Kanta,
o stradă mobilă,
străjuită de coroane şi sicrie,
ce părea să mă urmărească-ndeaproape
(o luam la stînga şi ea se lua după mine,
o luam la dreapta,
şi ea, ocolind cîteva case,
îmi ieşea înainte,
coteam după colţ,
şi ea cotea după colţ,
în fine, nu insist, poate nu mă urmărea nici o stradă, eu însă
trăiam cu acuta senzaţie că sînt urmărit!)...
Era primăvară, cireşii şi vişinii dăduseră în floare,
pe străzi nici ţipenie de om -
cînd deodată, cotind la stînga
pe strada Fulger, colţ cu Trompetelor,
am dat peste o nuntă de cîini....
Erau îmbîrligaţi acolo
un buldog francez şi o doamnă Collie,
în timp ce alţi şapte cavaleri
(toţi maidanezi) îşi aşteptau cu nerăbdare rîndul.

Oraşul dormea dus,
nu se auzea nici un sunet, nici o mişcare... Am stat în faţa lor
încremenit ca o statuie,
schimbîndu-mi din cînd în cînd greutatea
de pe un picior pe altul;
am strigat cuţu-cuţu,

am strigat ham-ham,
am schelălăit, am lătrat, am urlat:
m-am tîrît în jurul lor în patru labe.
Cîinii însă îşi vedeau liniştiţi de nunta lor,
ignorîndu-mi cu desăvîrşire prezenţa.
Era ca şi cum n-aş fi existat pentru ei
sau dacă existam, existenţa mea
nu prezenta nici un interes pentru simţurile lor
copleşite de un singur miros,
pe care îl simţeam şi eu în jur,
amestecat cu cel de cireşi şi de vişini potopiţi de floare...

M-am tîrît din nou
în jurul lor în genunchi,
(strada Kanta se tîra şi ea după mine!),
am scîncit, am mîrîit, am urlat
(strada scîncea, mîrîia, urla odată cu mine!),
mi-am aprins o ţigară
şi am suflat un nor de fum peste ei,
am luat o bancnotă de un milion
şi i-am lipit-o cîinelui pe frunte,
l-am ciupit de urechi,
l-am tras de labe,
am făcut tot efortul
ca să mă fac remarcat,
el însă mă ignoră cu desăvîrşire.
M-am întrebat atunci
dacă nu cumva visez,
sau dacă mai sînt încă viu,
m-am ciupit de obraz,
da, eram treaz, eram viu,
îmi simţeam dureros unghiile înfipte în carne... în mahmureala
aceasta a mea,

r

casele, strada, copacii şi cerul se balansau învîrtindu-se odată cu mine.,. Mă simţeam nu ştiu cum mai aproape de mine şi de Dumnezeu.

Am continuat să mă agit, să mă învîrt în cerc, să scheaun, să urlu,
cîinii însă continuau să-mi ignore prezenţa,
(strada Kanta potopită de flori şi coroane se
învîrtea odată cu mine!)

Era primăvară, cireşii şi vişinii dăduseră-n floare,
pe străzi nici ţipenie de om.
Ce fel de cîini sînt aceştia? mă întrebam.
De ce nu scheaună,
de ce nu latră, de ce nu urlă,
de ce nu se reped să mă muşte,
odată ce-i asmuţeam?
Poate că sînt morţi şi le văd doar spectrele?
Nu, îi puteam pipăi,
le simţeam mirosul acru,
le simţeam respiraţia.
Erau doar transpuşi,
erau căzuţi pradă ritului...
Şi totuşi, în ochii lor
nu vedeam nici un fel de bucurie,
ci un fel de tristeţe, un fel de resemnare,
ca şi cum n-ar fi participat
la o nuntă, ci la o înmormîntare...
In sfîrşit, după mult timp, m-am recules şi culegînd de pe jos
arcuşul şi vioara plină de salivă şi praf
m-am ridicat din nou în picioare...
(Potopită de flori, strada Kanta
s-a ridicat şi ea odată cu mine...
Ce fel de stradă e aceasta,
ni-am întrebat, de ce mă urmăreşte? Poate că nu e stradă,
mi-am zis, ci altceva, un gînd, o obsesie de care ar trebui să
încerc să scap, chiar dacă faptul acesta ar fi pentru mine
acum destul de dureros; în fond, mă obişnuisem cu ea -
simţind-o aproape eram pătruns de un sentiment de
siguranţă...)

...în fine, m-am ridicat, am stat o vreme în cumpănă, apoi,
aplecîndu-mi bustul
spre grupul statuar aflat într-o spasmodică mişcare,
(împodobită cu panglici şi coroane,
strada se aplecase şi ea!),
am început să cînt un marş nupţial;
dar poate că, din pricină că eram beat,
şi reflexele îmi erau amorţite,
sau poate că nu eram departe de cimitir, sau poate din pricina
privirii lor, pe care încercam s-o definesc, dar n-o puteam defini,
marşul aducea mai mult a prohod... Inima îmi devenise pe
nesimţite grea, iar sufletul îmi era bîntuit de gînduri sumbre.
Umbrele copacilor tremurau trist în lumina dimineţii.
Eram bîntuit de presimţirea că nunta aceasta cîinească o să
se sfîrşească prost;
şi aşa a fost să fie: presimţirile mele n-au dat greş.

...A doua zi dimineaţă, haita aceasta veselă în ritualul ei
fusese momită (în apropiere, pe Kanta, colţ la colţ cu
Fulger,
se afla un restaurant vietnamez)
de chelneri îmbrăcaţi în fracuri impecabile,
care i-au dus la bucătărie
şi i-au măcelărit rînd pe rînd,
retezîndu-le capetele dintr-o singură lovitură,
iar bucătarii, mînuind
cu dexteritate satirele, au preparat
din carnea lor bucate alese
pentru clienţii amatori de senzaţii exotice...
A scăpat doar căţeaua Collie,
care, după cîteva luni, a fătat, undeva la subsol,
printre ţevi, coroane veştejite şi sicrie,
şapte căţeluşi roşcaţi...

...îmi aduc aminte şi acum de dimineaţa aceea
cînd, tîrîndu-mă mahmur pe străzi,
cîntam la vioară...

Oraşul dormea dus:
pe străzi nici ţipenie de om.
Era ca şi cum aş fi cîntat
la propria mea nuntă
sau, mai bine zis, la propria mea înmormîntare...

Ceaţă

Vîntul stătea drept la capătul străzii,
cu ochii întorşi şi mîinile tremurînde,
ţinînd un joben. Cineva încerca mereu
să-şi aprindă o ţigară
ferindu-se de vînt. Vîntul, însă,
nu se lăsa păcălit cu una cu două,
ci, răsucindu-se mereu pe călcîie,
făcea zeci de piruete în aer,
stingînd chibrit după chibrit...
încet-încet mi-am ridicat ochii
spre fereastra strălucind în puterea nopţii:
mi-ai făcut semn cu degetele
tale sub formă de evantai
scuturînd scrum de ţigară
peste stratul de pălării răsărite în stradă...

...Atunci ne-am trezit din somn cu toţii implorîndu-te să nu-ţi
întorci faţa de la noi, am căzut în genunchi şi am ridicat din nou
ochii spre cer, dar cerul s-a răsturnat cu susul în jos şi am văzut
căscîndu-se sub noi
duşumeaua acoperită de mucuri de ţigară şi smocuri de păr de
om, dar şi de cal sau de cîine!...

Am căutat să ne păstrăm judecata limpede şi cugetul curat;
am tras aer în piept şi ne-am lipit
mai bine tălpile umede
de tavanul pe jumătate surpat,
acoperit de dune mici de nisip
pe care le ondula vîntul
şi spre care se îndrepta o turmă întreagă de suflete...

Ridicînd bastonul în aer,
Vîntul ne-a făcut semn
s-o luăm la dreapta şi apoi la stînga,
spre pajiştea verde ce se căsca în mijlocul oraşului..
Noi mergeam şi el ne urma,
acoperindu-se de ceaţă...

Manechine

Iată: femeile îşi leapădă pruncii pe fereastra apusului. Gunoierii de serviciu ai nopţii spală trotuarele de orice urmă de sînge. Cu paşi furişaţi, îmbrăcat într-un halat alb ca într-un linţoliu, mă strecor pe lîngă manechine, în jurul cărora se rotesc sufletele ca un roi de albine...

...în urma mea, luna adună fetuşii lepădaţi pe străzi
şi-i aşează, frumos, în vitrine...

Afişe

Soarele adulmecă oraşul, aflat dincolo de orizont. Luna se caţără pe acoperiş, lumina zgîrie burlanele.

Eu înaintez orbecăind
din ce în ce mai greu prin întuneric.
Inima îmi bate, gata-gata
să sară din piept.
Călcînd pe marginea trotuarului,
îmi pipăi cu grijă timpanele.

Mă opresc în faţa fiecărui stîlp, lipind afişele pentru concertul de la nunta cîinească...

Povestea micuţului Hans

Micuţul Hans de pe strada Kanta,
colţ cu Fulger sau poate invers,

avea o gaură neagră
în creştetul capului,
pe care şi-o pipăia,
din cînd în cînd,
cu plăcere, noaptea. Urlînd.

Popas

Copacul acesta scheaună ca un cîine alergînd nebun pe
străzile oraşului.

Trecătorii îl privesc cu teamă şi oroare; cîte unul, mai
milos din fire, îi aruncă din sacoşă o bucată de carne...

...Aşezat pe trotuar, eu îl contemplu în tăcere, apoi îmi şterg
arcuşul de praf, şi plec mai departe...

Imagini de pe strada Kanta

Grămezi de pămînt. Moloz. Tomberoane. Saci de plastic,
cărucioare, şi alături - căutătorul de gunoaie,
îmbrăcat la costum şi cravată (toate luate de la Second-Hand),
cu ochelari fumurii,
citeşte *Critica raţiunii pure,*
scoasă din tomberon. Răsfoieşte liniştit
paginile umede, murdare de noroi,
articulînd cu atenţie
fiecare silabă, fiecare cuvînt,
probabil în căutarea unui sens mai profund:
meditînd la raţiunea pură
şi la raţiunea impură,
la voinţa de a trăi
şi la cea de a nu trăi...

Cineva aruncă un sac de moloz, apoi altul şi altul şi altul: se ridică
praful...
învăluit în nori de praf ca de făină,
el stă imperturbabil, silabisind

aceleaşi pagini acoperite de un strat de mîzgă...
Îl aud zicînd cu voce gîjîită:
„Numesc transcendental
orice cunoaştere care se ocupă
în general nu de obiecte,
ci de modul nostru de cunoaştere a obiectelor,
întrucît aceasta este a priori...
Dacă orice cunoaştere a noastră
începe cu experienţa,
aceasta nu înseamnă că ea provine întreagă din experienţă."
Şi, după o pauză de o ţigară,
continuă, de data aceasta
cu o voce mult mai subţire:
„Astfel de cunoştinţe se numesc a priori,
şi se deosebesc de cele empirice,
care îşi au izvoarele lor a posteriori, adică în experienţă...
Această expresie nu este
încă destul de precisă
pentru a desemna adecvat
întregul sens al problemei de faţă..."
Şi, strivind chiştocul
de ghenă, continuă, iarăşi cu o voce
mai groasă: „Astfel se zice despre cineva
care a săpat la temelia casei sale:
el putea să ştie a priori
că se va prăbuşi, adică el nu avea nevoie
să aştepte experienţa
pentru a şti că ea se va surpa de fapt..."
„Dar poate cineva
a săpat la temelia casei sale
ca să găsească talanţii
îngropaţi la fiecare colţ,
i-a găsit şi a pus pămîntul la loc.
De ce neapărat ar fi
trebuit să urmeze prăbuşirea?"
bolboroseşte cu un glas grav căutătorul,

după care adaugă: „Şi, totuşi, de ce,
Kant nu vorbeşte de înălţare,
ci de prăbuşire, odată ce
menirea raţiunii e să menţină în echilibru,
a priori, sau a posteriori, omul?
Eu am găsit talanţii,
şi i-am băut şi de aici a urmat
mai întîi înălţarea, apoi decăderea..."
Ajuns aici, căutătorul de gunoaie
împătureşte cu grijă cartea
într-un ziar prăfuit şi scoate
din geanta sa burduşită cu tot felul de lucruri
cîteva pagini desprinse din Pateric,
silabisind cu o voce dogită:
„Un frate, după ce s-a lepădat de lume
împărţind averea săracilor,
a venit la awa Antonie, iar acesta i-a spus:
«Dacă vrei să devii călugăr,
mergi în oraşul tău, cumpără cîteva bucăţi de carne,
înfăşoară-le în jurul trupului, şi vino aşa pînă aici.»
Fratele a făcut întocmai,
iar cîinii şi păsările de pradă
i-au sfîşiat tot trupul. Cînd a ajuns din nou în faţa
bătrînului, acesta i-a zis:
«Cei ce încearcă să se lepede de lume,
dar îşi păstrează talanţii,
sînt asaltaţi de demoni şi rupţi în bucăţi...
Eu mi-am înfăşurat trupul
în bucăţi de carne culese din tomberon,
şi m-am dus la vărsătoarea oraşului,
dar nici cîinii, nici corbii
nu s-au atins de ea, nu fiindcă era putredă,
ci pentru că, răscolind prin gunoaie, îşi potoleau foamea...
Cîinii nuntesc cînd vin în mijlocul lor...»"

/V
...Intre timp, eu ies pe casa scării, înarmat cu găleata de gunoi, şi îl privesc ca pe un obiect străin... Cîntăresc cu grijă găleata în mîini: a priori, a posteriori... Să arunc, să nu arunc?

Tînguirea micuţului Hans

Nu am cerut niciodată nimic de la nimeni,
am vrut să fiu curat
ca lacrima Cristi,
dar simt cum această lacrimă
are cerul gurii pătat
precum crinii ce urlă
acum pe strada Kanta.

Drumul spre casă

Strada era atît de înclinată şi atît de întortocheată
şi se legăna într-o parte şi alta, încît doar beat
o puteai străbate de la un capăt la altul.
înaintam călăuzindu-mă după cîte un felinar aprins,
ce se ondula în faţa mea, într-un ciudat tangaj.
Pietrele se mişcau încet pe dedesubt, moi, lunecoase.
Sus, curgeau norii pe cer, asemenea
unor roţi de moară, învîrtindu-se-n gol.
Mergeam clătinîndu-mă, dintr-o parte în alta a trotuarului.
Cu vîrful pantofului probam sohditatea bordurii.
Totul era moale, lunecos. Doar simţurile mele erau rigide, iritate.
Eram atent la orice zgomot, la orice mişcare...

Cînd am ajuns la o bifurcaţie, mi s-a arătat în faţă
un om îmbrăcat în uniformă.
„Vă rog, biletul dvs.!", mi-a spus. „Care bilet?", am întrebat nedumerit.
„Biletul de călătorie..." „Dar eu nu călătoresc nicăieri, merg pe jos. La drept vorbind, am ieşit să fac o scurtă plimbare de seară...",
am îngînat...

„Acum nu e seară, ci noapte, mi-a spus
omul din faţa mea. Uită-te la cer. Vezi Carul Mare,
vezi Calea Lactee, vezi Orionul?"
„Sigur că văd, am spus. Cam cît e ceasul?"
„E deja de mult trecut de miezul nopţii.
In curînd se va crăpa de ziuă. Te rog, biletul..."
„N-am nici un fel de bilet", am spus.
„Atunci va trebui să coborîţi...", m-a somat conductorul,
abordînd din nou o politeţe austeră,
care mă punea în încurcătură...
„Unde să cobor, dacă merg pe-o stradă?
Zilnic fac drumul ăsta dus-întors..." „Nu vezi că s-au schimbat
zodiile?, a zis el, aprinzîndu-şi o ţigară. Acum nu mergi,
ci călătoreşti şi, în curînd, oricum vei ajunge în staţia finală..."

Lumină

Lumina adunată în cutii de conservă ruginite pe margini în care a
rămas ca un mîl
ca un lest scurs din lucrurile trecute întunericul
amestecat cu pete de ulei
şi resturi de mîncare:
lumină adunată în stive
zăcînd pe marginea trotuarului
în aşteptarea unei ploi
mereu întîrziate
care să cureţe praful
şi murdăria depusă pe lucruri
a unei ploi ce se aude
picurînd peste veacuri

lumina adunată în cutii de conservă
prelingîndu-se în tăcere pe margini
şi pe fundul de tablă ruginit
un melc alături de un păianjen de apă
purtînd pe cap o coroană
cu toate însemnele Domnului...
mişcă din corniţe
ca un ceas cu nenumărate ace...
despărţind secundele
de orele scurse şi de cele care ne-au mai rămas...

...Crezi tu că va veni chiar ceasul din urmă? Atunci de ce numeri
clipele? De ce le scazi şi le aduni înghesuindu-le una în alta
asemenea unor tuburi dintr-un ochean
ce intră unul în interiorul altuia
odată ce la capătul timpului
nu există nici o lentilă care să apropie
sau să îndepărteze
materia împrăştiată în spaţiu
atom cu atom
moleculă cu moleculă
ca să aduni amintirile
care se risipesc
în vînt odată cu ultimul
zvîcnet, odată cu ultima răsuflare?

De ce taci,
de ce te adînceşti în gînduri, de ce cu mîinile tremurînde îţi aprinzi o
ţigară şi scuturi scrumul în gol lipindu-ţi degetul arătător de retină,
ca să poţi vedea mai bine îngerul orb ce-şi acordează vioara din raze
de lumină?...

Strada

Strada ca un gît retezat - deasupra, norii, întinzîndu-se ca nişte
ciorapi deşiraţi peste o faţă nevăzută; apoi mulţimea de capete
ondulîndu-se în dreapta şi în stînga în bătaia vîntului...

Şi în mijlocul mulţimii - tu,
îmbrăcat într-un pardesiu alb,
lung pînă-n călcîie,
cu ochelari fumurii pe ochi
şi pălăria de fetru pe cap,
stai nemişcat ca un stîlp
acoperit de afişe şi reclame,
cu mîinile înfundate în beznă,
aştepţi ca mulţimea
să se oprească în loc
şi să se prosterneze la picioarele tale...

...însă nimeni nu se opreşte, toţi alunecă pe lîngă tine şi prin tine
ca şi cum n-ai exista...

...Numai eu,
ajungînd în dreptul tău,
îmi scot pălăria
şi-ţi fac o reverenţă adîncă,

după care, chicotind, mă
fac nevăzut după primul

colţ, intrînd într-o
bodegă...

A mărşălui

A mărşălui pe străzi îmbrăcat
în piele de om purtînd alte piei
deasupra şi poate nimic
pe cerul scufundat dedesubt,
nici o urmă, nici o încreţitură
de nor, nici o umbră pe suflet,
bucurîndu-te şi întristîndu-te în aceeaşi piele.

Iubind şi urînd în aceeaşi piele, vegetînd şi
jubilînd în aceeaşi piele, dormind şi meditînd în
aceeaşi piele, mereu în aceeaşi piele, logodit cu
ea pe veci, în faţa zilei şi a nopţii...

A şedea, a gîndi, a sta de veghe
a te simţi cînd om, cînd fluture, cînd pasăre de
noapte învîrtindu-se în jurul felinarului aprins
ţinîndu-şi echilibru în gol... ffl-ffl, fili-fîli, triluli-
lula, triluli-lulu. La ce bun, la ce folos? Odată ce
strada pe care mărşăluieşti nu trece prin tine, aşa
cum treci tu alunecînd prin ea, de-a lungul sau
de-a latul nopţii?!

Cum s-o simţi, cum s-o înghiţi,
cum s-o digeri pe timp de zi
pentru a o visa noaptea
golită de glasuri,
de maşini şi de tocuri,
trecînd în zig-zag
prin faţa semaforului
lungindu-se şi lăţindu-se
asemenea unui şarpe
ce se rostogoleşte spre tufiş
după ce şi-a înghiţit propria-i umbră

Chei

Casele se încalecă una pe alta
în stradă ca nişte animale în
perioada de rut...

Din uşile şi ferestrele larg deschise răzbate în
noapte un hohot de lumină...

...Merg grăbit,
din ce în ce mai grăbit pe străzi. Mă opresc în
dreptul fiecărui geam, pipăi cheile din
buzunare

şi izbucnesc în rîs...

Stîlpi de înaltă tensiune

Vreme de şapte ceasuri am rămas agăţat de cabluri
în bătaia vîntului. Aş putea reproduce cu exactitate toată scena;
îmi aduc aminte de fiecare
sunet pe care l-am auzit,
de fiecare miros, de fiecare adiere de vînt.
Oraşul de pe cele şapte coline
se întindea ca în palmă.
Vedeam în stînga Turnul Golia,
Palatul, iar în dreapta Eternitatea, străjuită de coroane şi sicrie,
Kanta şi Fulger ce lunecaseră la vale.
Deasupra pluteau nori ca nişte baloturi de paie,
rostogolindu-se spre soarele
ce tocmai da să apună. Iar jos,
la picioarele stîlpului de înaltă tensiune,
se învîrtea haita de cîini,
(sau poate doar umbra ei),
în mijloc ca o statuie de piatră - căţeaua Colly,
(sau poate doar umbra ei)
amuşinînd aerul încins,

dar fără să scoată un sunet. Am stat acolo mult timp,
răstignit pe cabluri,
cu vioara în mîna stîngă
şi în dreapta arcuşul,
cu părul vîlvoi şi nările fumegînde,
pînă au venit prietenii mei,
şi m-au dat jos de pe stîlp
folosind o scară împletită din frînghii nevăzute,
pe care s-au urcat pe rînd;
(între timp, o mulţime de oameni
se adunase, cu mic cu mare,
în jurul stîlpului şi mă arăta cu degetul).
Vedeam deschizîndu-se şi închizîndu-se guri,
dar nu auzeam nici un sunet,
ca şi cum mulţimea aceea de capete
ar fi fost închisă într-un acvariu
alături de haita de cîini
care acum i se gudura la picioare.

...Vedeam feţele cum se lărgesc
sau se subţiază, luînd forma unor ciocuri şi rituri,
apoi alte forme, din ce în ce mai mici,
mai abstracte, mai greu de perceput:
vedeam cercuri, triunghiuri, hexagoane, silabe şi sfere
conţinînd alte cercuri, triunghiuri,
hexagoane, silabe şi sfere înscrise în ele,
iar în interiorul acestora,
mereu alte figuri şi alte sfere şi tot aşa mai departe, potopite de-o
lumină sinilie, acoperite de semne ciudate,
ce semănau cu nişte hieroglife sau cu o scriere cuneiformă,
semănînd cu nişte tăbhţe de lut transparente,
ce se dizolvau încetul cu încetul
într-o apă care devenea
ba roşie, ba verde, ba gălbuie...

...Şi soarele ce se lăsa la orizont, se transformase într-un obelisc
negru de lumină...

Am privit din nou oraşul aşezat pe cele şapte coline, crucile, ceasul
din turn şi Mitropolia se clătinau ca nişte umbre
înaintînd încet spre stîlpul de care stăteam agăţat. Apoi mişcarea

a devenit din ce în ce mai
precipitată, mai puternică, de nestăvilit:
atrase ca de-un vîrtej,
clădirile, străzile, oamenii, maşinile
au început să se-nvîrtă în jurul meu. Lucrurile năvăleau peste mine, se
cufundau în mine, dispăreau
înăuntrul meu ca într-un hău fără fund. Am privit în zare, doar
obeliscul soarelui strălucea la orizont,
/v
aruncîndu-şi umbra neagră peste coline. In locul unde fusese aşezat
oraşul, se întindea acum pustiul.

...Şi brusc m-am înfiorat şi m-a apucat teama şi am început să urlu în
tăcere,
înlăuntrul meu, în care se adunaseră umbrele şi cîinii,
însă de pe buzele mele uscate ca iasca
nu ieşea nici un sunet.
Şi atunci am auzit cuvintele lui Iov
susurîndu-mi la ureche:
„Poate omul muritor să stea drept în faţa ochilor lui Dumnezeu?"
„Poate", mi-am zis. Şi iar am auzit susurînd acelaşi glas:
„Nenorocirea nu răsare din ţărînă
şi suferinţa nu încolţeşte din senin,
omul se naşte ca să sufere, după cum scînteia se naşte
ca să se înalţe la cer...". Şi mi-am zis:
„Acum cînd trupul meu e un vîrtej de lumină,
de ce mă-ncearcă disperarea de a fi?"
Şi am mai zis: „Voi încerca să dezleg singur
nodurile cu care sufletul mi-a fost
legat de acest trup,
prin intermediul raţiunii..."

...Şi pe măsură ce strigam, pe măsură ce mă tînguiam,
am văzut cum pustiul începe să se anime,
şi cum întunericul începe să se risipească
şi cum obeliscul negru al soarelui
prinde un contur de lumină şi cum casele, străzile,
bisericile şi oraşul întreg
revin toate la locul lor. Am privit din nou sub mine şi am văzut aceleaşi
chipuri
cum se clatină încet ca într-o apă stătută,

luînd forma unor boturi de cîine,
apoi forme din ce în ce mai abstracte,
reduse la linii şi puncte;
am privit atent fiecare chip
în care eram reflectat şi care se reflecta în mine,
pătruns de un sentiment de nelinişte şi teamă:
era ca şi cum aş fi căzut eu însumi
în interiorul fiecărui om
şi de acolo aş fi încercat
să ies la suprafaţă căţărîndu-mă cu degetele
în carnea moale şi dureroasă,
încercînd să aduc la suprafaţă chipul lăuntric ca pe o
efigie, dar pe măsură ce urcam,
efigia se topea asemena unei meduze lunecoase,
scurgîndu-mi-se printre degete
sau evaporîndu-se în aer...
şi în timp ce eu mă înălţăm
urcînd din interiorul celorlalţi,
ceilalţi se scufundaseră la rîndul lor în mine,
căutînd cu mîinile deschise prin întuneric
faţa mea lăuntrică, multiplicată
în mii şi mii de exemplare,
semănînd cu feţele lor,
şi i-am simţit cum urcă
dinlăuntrul meu la suprafaţă,
ţinînd în palme ca pe nişte trofee,
efigiile găsite în întuneric,
şi cum acestea se zvîrcoleau
între degetele lor, scurgîndu-se asemenea
braţelor unor caracatiţe înapoi
în hăul de nepătruns.
...Apoi am văzut ţestele strălucitoare ale prietenilor mei, înarmaţi cu
beţe şi frînghii, urcînd spre cer pe scară nevăzută: i-am văzut
apropiindu-se, devenind din ce în ce mai mai mari, din ce în ce mai
strălucitori,
cu umerii şi cefele asemenea unor imense broboane de sudoare;
am văzut braţe şi mănuşi
încolăcind frînghii
în jurul umerilor mei,
în jurul pieptului, în jurul coapselor,

al picioarelor, înfăşurîndu-mă asemenea scutecelor,
frînghii ce se legănau în aer,
apoi începură să coboare spre pămînt...

...Mă simţeam greu, din ce în ce mai greu,
ca şi cum aş fi fost alcătuit nu din carne,
ci din balast sau din pămînt,
ca şi cum în trupul meu s-ar fi revărsat
saci întregi de balast
şi pe măsură ce coboram,
în contact cu aerul, balastul se întărea.

Am încercat să-mi mişc limba în gură,
dar ea rămînea înţepenită pe loc. Am încercat
să-mi mişc pleoapele dar ele erau grele
ca nişte porţi de plumb împotmolite în nisip...
Pielea mea şi buzele mele
erau ca nişte dune de nisip în deşert,
peste care se rostogolea, curgînd
asemenea unui rîu, vîntul disperării de-a fi.
Chipurile mulţimii se mişcau din nou,
schimbîndu-şi mereu forma şi culoarea...

Apoi, în timp ce coboram, am văzut
mormintele ridicîndu-se în picioare şi
sprijinindu-se de cîrje
şi am văzut sicriele dezlipindu-se ca nişte sertăraşe
acoperite de flăcări sinilii
în care se aflau sufletele răposaţilor.
Mormintele lunecau la vale,
şi, pe măsură ce înaintau pe străzi,
lespezile şi crucile se transformau în şenile...
...Apoi am auzit glasurile lor
rostind rar, sacadat: „Ieşiţi din casele voastre de cărămizi,
ieşiţi din locuinţele voastre
de beton şi de piatră şi veniţi în locul nostru,
dacă voi nu v-aţi săturat de viaţă,
noi ne-am săturat de moarte..."
Dar oamenii se ascundeau în lăcaşurile lor
şi nimeni nu îndrăznea să ridice glasul
şi să înfrunte morţii, eu însă
am încercat să deschid buzele ca să-i înfrunt,
dar limba mi se lipise de cerul gurii,
astfel că nu am putut vorbi decît în gînd
şi în gînd le-am zis: „Vin eu în locul vostru
ca să vă umplu cu golul meu eternitatea, iar voi
ridicaţi-vă şi veniţi în locul meu,
agăţîndu-vă lespezile grele de aceste cabluri!"

Şi morţii pare-se că mi-au ascultat glasul,
căci am auzit ridicîndu-se de pretutindeni un murmur greu,
apoi murmurul crescu, transformîndu-se într-un val de tunete.
Şi eu am auzit un glas de foc, rostit de mai multe guri,
împletite într-o frînghie de flăcări: „Dacă ne chemi,
o să venim!". Şi veniră asemenea unui stol de corbi
aşezîndu-se de o parte şi de alta a braţelor mele,
astfel încît la asfinţit m-am văzut înconjurat de morminte
şi am auzit răsunînd în afara mea,
un glas asemenea unei limbi de foc dansînd pe cabluri şi zicînd:
„Noi am venit, acum vino tu şi te aşează în locul nostru..."
In timp ce ascultam, am văzut fiecare mormînt
desfăcîndu-şi lespezile

ca un sipet şi am auzit sufletele morţilor tînguindu-se în beznă şi m-am
văzut şi pe mine întins în locul lor înfăşurat în beznă ca într-un scutec
şi m-am trezit din reverie şi am strigat: „Morţii cu morţii şi vii cu vii..."

...Şi atunci am ridicat ochii din pămînt
şi am văzut stîlpii de înaltă tensiune
clătinîndu-se în stînga şi în dreapta mea
îmbrăcaţi în odăjdii şi prapuri,
cădelninţînd lumină şi mi-am zis: „Stăpîne, scoate
vidul din mine şi umple-mi sufletul din nou de lumină..."
Iar prietenii care mă înveliseră într-o prelată
şi mă duceau la vărsătoarea oraşului au murmurat:
„Dacă omul nu e stăpîn pe sufletul său,
atunci cum l-ar putea ajuta Domnul ?!"
Au rîs şi au adăugat: „E vînăt..."
„Ba nu, e negru..." „Negru ca tăciunele."
„Din pricina golului, din pricina vidului ce şi-a găsit
sălaş înlăuntru său..." Şi zicînd asta,
au golit o sticlă de vin, trecînd-o dintr-o mînă în alta,
după care au spus din nou: „Cui pe cui se scoate,
şi vidul cu vid..." Au făcut cerc
în jurul meu şi au început să danseze şi să cînte cîntece deocheate.
Dansînd, m-au desfăşurat din prelată
şi m-au îngropat pînă la brîu în talaş umed, amestecat cu nisip. In timp
ce mă îngropau, au murmurat din nou: „E negru. Negru ca tăciunele,
negru ca smoala..." „Să scoatem negreala din el,
căci împărăţia lui Dumnezeu e aproape!" Şi,
bînd, au început să se învîrtească,
momind vidul să iasă din mine.
Au adus cîrnăciori şi mici, au aprins focul din gunoaie
şi au prăjit carne învîrtind-o pe ţepuşe,
astfel că fumul înecăcios ce se ridica din vărsătoare
se amesteca cu un altul, dulce, ispititor.
Am simţit că mîinile mele începură să se dezmorţească,
iar limba se mişcă lovindu-se de cerul gurii.
Inghiţeam în gol, salivam de durere, iar ei,
privindu-mă, au zis: „Iată, se mişcă
golul din el. Se mişcă vidul din interiorul lui.
/V

II vom scoate afară şi-1 vom face să cînte cum vrem noi..."
Şi atunci unul din ei apucă mîna mea
care ţinea vioara şi începu s-o ciupească de corzi,
iar alţii cîntau scîrţîind din arcuş. Intre timp, vidul din mine
răbufnea afară pe nări şi pe ochi,
şi pe toate deschizăturile,
întinzîndu-se grămezile de cîrpe fumegînde din vărsătoare... „Cui pe cui se scoate", au repetat ei, şi apoi au lălăit: „Gol iese omul din pîntecele mamei lui, iar golul se cuibăreşte înlăuntrul lui
şi nu-1 părăseşte pîn' la moarte... „Ba îl părăseşte, au adăugat, îmbrăcat în costum de mire, cu hîrţoagele raţiunii pure îndesate în buzunar, şi cutia de vioară sub braţ..."

...I-am zărit apoi răscolind de zor prin gunoaie, scoţînd tot felul de sfori, de cabluri şi baterii pe care le-au adus şi le-au pus grămadă în faţa mea... „Cui pe cui se scoate", au repetat,
apoi au făcut o coroană de sîrmă şi mi-au pus-o pe frunte, au prins-o de cabluri şi m-au conectat la baterii... Şi am văzut atunci din nou vidul adunîndu-se în jurul meu şi luînd forma unei haite de crini luminoase... „Cîntă!", mi-au poruncit, răsucind comutatorul. Am simţit cum pătrunde din nou întunericul în mine şi am început să-mi mişc ca o momîie braţele şi să cînt cîntecul acela pe care-1 cîntasem,
cu o zi mai înainte, pe strada Fulgi
colţ în colţ cu Trompetelor, la nunta
de cîini...

UŞI ÎN ASFINŢIT

In pustie

în întunericul de nepătruns al nopţii albesc pietrele ca
nişte pîini: înlăuntrul lor dospeşte tăcerea...

Stau singur la o masă lungă
înconjurat de sfeşnice
şi lumînări stinse.
Iau de pe masă piatra
şi o împart în douăsprezece bucăţi;
cea de-a treisprezecea,

ultima, neîmpărţită,
o păstrez pentru mine.

„Unul dintre voi mă va vinde", spun, şi cuvintele se
rostogolesc ca nişte boabe de grindină pe acoperişul tăcut
al nopţii... Apoi, se întorc îndărăt.

„Cineva mă va vinde", zic,
însă în jurul meu nu e nimeni,
decît tăcerea şi pustiul albit de razele lunii.
Spun şi în tăcere mă ridic pe vîrfuri,
şi singur îmi sărut obrazul drept,
apoi pe cel stîng,
după care mă aşez liniştit la loc.

„Cineva mă va vinde", repet, odată şi încă o dată, de o mie
de ori... Apoi întind mîna şi
aştept să-mi zornăie în palme cei treizeci de arginţi...
A
Intre timp, întunericul de nepătruns
devine şi mai de nepătruns. Iar tăcerea
apăsătoare, în care cresc pietrele, ca nişte pîini şi
mai apăsătoare.

...îmi ciulesc urechile şi ascult şi deodată,
din cer, se aude un hohot de rîs, urmat de
aplauze...
în timp ce un buchet îngheţat de trandafiri mi se
rostogoleşte, zornăind, la picioare...

Rug de umbre

Adunam umbrele trecătorilor ce
bîntuiau pe străzi, aşa cum adună
vîntul snopii de grîu risipiţi pe
cîmp.

în mijlocul pustiului înălţăm
din ele un rug. Mă legam
singur de stilp şi aprindeam
focul.

/V

...In timp ce flăcările îmi
acopereau tălpile, îmi ridicam
ochii spre cer, cîntînd, tăcut,
Osana...

Crepuscul

Fiule, a crescut atîta
iarbă pe creştetul tău,
încît semeni

cu un mormînt umblător, care
hoinărește
de ici-colo, noaptea, pe străzi...

Apus

Tînărul frate Daniel
și-a întrebat umbra răsfrîntă pe perete:
„Cîte picături de apă și cîte de vin
trebuie să bea un călugăr în chilia lui
ca să nu i se usuce sufletul?"
„Cît bea o pasăre,
dacă vrea să fie ca pasărea
sau să bea ca peștele,
dacă vrea să fie ca peștele",
i-a răspuns aceasta.

„Cum ai vrea să tac ca peştele,
odată ce apa şi vinul
nu leagă, ci dezlegă limbile?..."
„Tu să guşti atît cît să devii
pe jumătate mut."
„De ce pe jumătate
şi nu pe de-a-ntregul?"
„Pe de-a-ntregul nu,
fiindcă tot ce-i nerostit
se va întoarce înzecit şi însutit împotriva ta
şi te va acoperi de păcate,
pe cînd tot ce-i rostit pe jumătate,
în golul din sufletul tău
îşi va găsi alinarea..."

„Dacă vrei să fii ca pasărea, călăuzeşte-te după
ea, iar dacă vrei să alegi calea muţeniei, nu vorbi
decît noaptea
cu pietrele, dar cu măsură", i-a spus aceasta,
adăugînd după o clipă de tăcere: „Dacă vrei să te
mîntuieşti, trebuie să te călăuzeşti după
următoarea poruncă: «Fugi cît mai departe de
oameni, îndepărtează-te de ei şi de tine însuţi
ascunde-te în pustiul din tine, cît mai adînc...»"

Căutare

Cîinii au amuşinat aerul căutînd locul sfinţilor din
icoane le-au mirosit odăjdiile aureolele strălucind
în semiîntuneric

...Aureolele străluceau
şi odăjdiile bîntuiau prin amvon
purtînd crucea şi chivotul
sfinţii însă nu se zăreau nicăieri
icoanele dispăruseră şi ele
întipărindu-se în fiecare suflet

şi atunci cîinii au început să scheaune
şi să urle să se zvîrcolească lîngă sfeşnice
pe duşumea s-au tîrît lătrînd pînă la altar
şi au revenit în naos
apoi s-au tîrît scheunînd în pridvor
după care s-au repezit urlînd pe străzi
năvăleau în haită
în fiecare casă
se repezeau la stăpîn
dar şi la slugă
nici copiii nu erau cruţaţi
nici femeile nici bătrînii
pe toţi i-au sfîşiat
le-au mîncat carnea
şi le-au tîrît pe maidan viscerele
în care era ascuns sufletul
au răscolit cu labele
şi-au înmuiat botul
dar n-au găsit nici o urmă de sfînt
nici o urmă de aură
atunci şi-au amintit de Dumnezeul lor
şi s-au culcat liniştiţi în iarbă...

Daniel: Pleoape închise

Stau cu palmele închise: strîng înăuntrul lor două pleoape, ca şi cum aş strînge doi îngeri sau două albine.

Dacă mi-aş descleşta degetele s-ar auzi un fîlfîit de aripi şi lumea s-ar umple de lucruri văzute şi nevăzute...

...îmi duc mîinile la piept şi plec fluierînd prin pustiu fericit asemenea unui cerşetor căruia cineva i-a strecurat, sub braţ, o bucată de suflet în loc de pîine...

Umbră

Fratele Daniel mişcă din deget
şi umbra sa mişcă din acelaşi deget. „Vino-
ncoace", îi spuse aceea... „Ba, vino tu încoace",
răspunse el...

Apoi îşi mişcă mîna şi umbra sa făcu la fel.

Fratele Daniel făcu un pas spre umbra sa, iar
umbra se retrase. Mai făcu unul şi umbra rămase
pe loc. Acum o pipăia cu mîna. Ii simţea
respiraţia, îi simţea şi pulsul.

Un sînge negru,
nevăzut, susura liniştit prin artere,
împrăştiind gîndurile
şi sentimentele în aer...
Văzu şi creierul,
mai bine zis îl contemplă
în gînd, acoperit de ceaţă.
Atunci îşi adună puterile şi spuse:

„Tu nu ai cum să respiri şi nici să gîndeşti,
fiindcă nu exişti - existenţa ta e doar o părere şi
nici măcar atît..."
Iar umbra sa, după o clipă de tăcere, îi răspunse: „Nici
tu pentru mine
/V
nu exişti. In lumea mea
nu eşti decît o umbră, o părere...[1]

Gînduri

Gîndește-te: ai fost gîndit şi plămădit în gînd de cineva mult mai presus de tine. Fiecare pas al tău e măsurat şi fiecare

faptă bine cîntărită.

Această mînă, acest zîmbet,

aceşti ochi, aceste buze,
umerii, picioarele şi totul...
ţi le-a plămădit hazardul,

rostogolindu-şi zarurile de-a lungul
şi de-a latul nesfîrşitului pustiu al nopţii...

Nimeni nu te-a întrebat nimic,
dacă vrei să fii aşa sau altfel:
odată cu trupul (sau poate mai înainte),

Cel mai presus de toate,
acolo, în neant
ţi-a plămădit şi firea...

A fost de-ajuns un gînd,
un simplu gînd ce-a prins contur
rostogolindu-te încet

din întuneric spre lumină...

„De ce, cum şi în ce scop ai fost creat tu şi nu un altul?" te
întrebi şi alergi
pe străzi urmărit de aceste gînduri...

Te opreşti apoi la colţ, oferindu-ţi singur o ţigară
„Nu poţi să fii
decît ceea ce eşti.

Atît, nimic mai mult", îţi spui.
Şi: „Nimeni nu poate adăuga un
cot la propria înălţime",

murmuri în barbă. Şi, în timp ce
tragi adînc fumul în piept,
adaugi: „Dar dacă eu am fost
plămădit de gîndul cuiva mult mai presus de mine, poate
că acesta, la rîndu-i,
e plămădit de gîndul altcuiva mult mai presus de el, dar
care, ca şi mine, s-a oprit
la un colţ de stradă pentru a-şi găsi răspuns la o întrebare... „Dar
umbra al cărui trup e sufletul ce se pregăteşte să se risipească în
lumină?"

Pietre

Fratele Daniel
se certa cu pietrele pustiului... Ascultîndu-1, pietrele bodogăneau
în tăcerea lor: „Ce fel de frate e acesta, care ne tulbură liniştea
şi nu ne lasă să ne înălţăm rugăciunile către Domnul,
şi-ncearcă să ne smulgă
de pe buze amorţite de taină un cuvînt?"

Auzindu-le sporovăiala,
tînărul Daniel continua:
„Sînt fratele vostru mai mare
din pustiul din Sketis, zicea el,
şi acum am venit să mă aşez
lîngă voi, ca să mă umplu de tăcere..."

„Eşti fratele nostru mai mic,
chicoteau ele, noi ne-am născut
cu mult înaintea ta
şi de-atunci stăm aici,
aşteptînd ca vîntul să ne transforme

în nisip, ca să ne putem mişca
dintr-un capăt în altul al deşertului..."

„O să mă aşez şi eu lîngă voi, spuse el, o să iau un pumn de nisip
şi o să-l presar în cuget..."

Lumina pe care o lasă sufletele

Ar trebui să-mi lipesc
o pereche de urechi de piatră la cele două tîmple,
iar peste ele alte pietre,
apoi alte şi altele,
un şir întreg de pietre,
ca să pot auzi tăcerea
pe care o lasă în urmă
sufletele care vin
şi cele care pleacă pe ultimul lor drum...

Uşi în asfinţit

Ajungînd în faţa uşii,
tînărul frate Daniel făcea o cruce,
lăsînd şirul gîndurilor
în mintea lui să curgă în voie.
„Înainte de a deschide
o uşă - îşi spuse el -,
ai grijă s-o-nchizi.
Cînd apeşi cu mîna pe clanţă,
închipuie-ţi că ai în faţa ta
nu doar o uşă, ci o mie de uşi,
căci fiecare clipă care trece
e ca o încăpere
cu o mie de ferestre

şi tot atîţia ochi cîţi are sufletul."

Pereţii

Urechi de om acopereau pereţii, acopereau tavanul, scurgîndu-se ca nişte ciucuri, acopereau ca nişte bureţi mari, cu pălării rotunde, podeaua rece, presărată cu nisipul măturat de vînt din deşertul Sketis...

Ridicîndu-se din pat, pentru rugăciunea de seară, tînărul frate Daniel făcu un pas la dreapta, spre peretele de dinspre răsărit, şi mulţimea de urechi, foşnind, se ondulă şi ea la dreapta.

Uşa şi pragul chiliei fuseseră şi ele năpădite de urechi: urechi mari, galbene, rotunde albind ca nişte prescuri...

„Ciuperci ale Domnului",
gîndi tînărul frate Daniel. „Ciuperci care ascultă nu numai cuvintele pe care le rostesc în şoaptă, dar îmi ghicesc şi gîndurile",
repeta el cu o voce blîndă, binecuvîntînd cu dreapta mulţimea de urechi ce se ondulau încoace şi încolo ca nişte spice bătute de vînt...

„Ciuperci ale Domnului", adăugă,
în timp ce un urlet cumplit înfioră deşertul,
iar urechile de om
se transformau în urechi de cîine...

Suflete înnoptate

Cu două ore înainte de slujba de seară
cînd toaca se legăna încă liniştită
în vîntul stîrnit de septembrie
tînărul frate Daniel
spăla mai întîi podelele chiliei sale
apoi podelele celorlalte chilii
frecîndu-le cu o perie de sîrmă
muiată în apă de leşie
pînă ce acestea se albeau
ca oasele morţilor
apoi îmbrăcîndu-şi veşmintele ţesute
din frunze de tei şi frunze de mesteacăn
chema cu o voce stinsă
păsările cerului şi lighioanele pămîntului
care ieşeau din vizuini
şi din găuri mari şi mici
unele se tîrau pe pămînt
năpădindu-i umerii şi picioarele
altele se risipeau în cele patru zări

împrăştiindu-i gîndurile
peste iarba adumbrită de rouă
şi peste copacii adormiţi
pînă cînd aceştia se trezeau la viaţă
şi din copaci simpli, mărunţi
se transformau în arbori falnici
ai zilei şi ai nopţii
pe crengile cărora
adormeau gîndurile lui
ca nişte păsări de seară...

Un scîncet de lumină

înfăşurat în beznă
ca într-un scutec umed,
mă înfăţişez în faţa ta,
cînd soarele tocmai dă să apună.

Tu mă iei şi mă strîngi în braţele tale pînă cînd din pieptul meu se înalţă un blînd scîncet de lumină...

Conul de umbră

Ei îşi făceau simţită prezenţa în umbră: în faţă nu i se arătaseră niciodată. Probabil că trebuiau să fie mulţi, foarte mulţi, căci vorba şoptită şi rîsul abia stăpînit, după cum i se părea, animau mai multe guri odată, iar ochii ce-l ţinteau de acolo, mişunau ca furnicile adunate grămadă, într-un ciucure greu, mustind de întuneric şi lumină...

Conul de umbră unde se ascundeau ei se afla în partea de răsărit a încăperii, sub un vechi crucifix de lemn, pe care Daniel îl moştenise de la străbunii lui, luminat de flacăra tăcută a unei candele de bronz, pline de ulei înmiresmat.

Răzbătea cîteodată de acolo o larmă îngrozitoare: părea că se bat sau se ceartă între ei, trăgîndu-se de păr şi de limbă. Alteori se lăsa o linişte cumplită. Şi lui Daniel îi era teamă mai mult de această linişte nefirească, decît de acele rîsete, şuşoteli, fluierături, ţipete, căci liniştea aceasta avea în ea ceva nefiresc, bestial.

După cum i se părea, în colţul acela se oploşise o întreagă populaţie de suflete, cu căţel şi purcel, şi acolo îşi ducea veacul. După impresia lui, vieţuiau acolo familii numeroase: bărbaţi şi femei, copii, dar şi oameni foarte bătrîni, cărora noaptea le asculta horcăitul şi tuşea. Exercitau diverse ocupaţii: de la olar la fierar, de la învăţător la păstor de oi sau de suflete... Deseori, noaptea sau la vremea serii, se auzeau lovituri de ciocan pe nicovală, apoi nechezat de cai şi bătăi de picior potcovit în podea. Se mai auzeau ţăcănitul unei maşini de cusut, un caval, un acordeon şi o muzicuţă... Cineva, un fost ofiţer, cînta cîntece ostăşeşti, iar un altul executa, tot în acest timp, nişte paşi repezi de dans, bocănindu-şi pe duşumea tocurile cu pinteni, în timp ce un altul cînta din harfă. Se auzeau zbieretele isterice ale profesorului de algebră, care prepara tocmai un elev cam tare de cap, căci se auzeau la sfîrşit scîrţîitul unor urechi răsucite la dreapta şi apoi la stînga, precum şi lovituri de nuia în palmă. Cineva prăjea ceapă, iar un altul răgea Rigoletto. „Zgomotele vin dintr-un alt timp, spunea Daniel, dintr-un alt secol, care urmează a fi trăit..."

După o avalanşă de zgomote, se lăsa din nou hniştea, ce dura cîteodată ore, cîteodată zile şi săptămîni întregi. Din colţ nu răzbătea nici un sunet, nici o şoaptă. Era o linişte atît de desăvîrşită, încît se auzea cum se macină nisipul şi cum suspină sufletele ce populau deşertul. Fratele Daniel umbla cu mîinile la spate, măsurînd în lung şi în lat chilia şi, din timp în timp, se apropia de acel colţ. Acesta era umbrit permanent de un con de umbră ce semăna cu un muşuroi de cîrtiţă sau unul de furnici. Era un con ciudat, foarte bine rotunjit şi parcă lustruit în exterior, în interiorul căruia, prin gaura deschisă, oricît de mult ţi-ai fi adîncit privirea, nu puteai vedea nimic, decît beznă. Dacă-l luminai apropiind feştila de ochiul deschis în vîrf, nu puteai desluşi nimic altceva decît nişte firicele de praf ce se roteau ondulîndu-se în fîşia de lumină. Bîjbîind cu degetele înarmate cu un

beţigaş prin acel spaţiu din penumbră, iarăşi nu dădeai peste nimic. Şi atunci de unde se înălţau rîsetele?

Apropiindu-se de acel colţ, o apăsare ciudată punea stăpînire peste simţurile tînărului Daniel.
Fiori reci şi furnicături i se răspîndeau în tot corpul. Mîinile îi transpirau, ca şi tîmplele. Iar genunchii deveneau moi, ca de cîrpă. Retrăgîndu-se, Daniel auzea în spatele său din nou rîsete şi chiţcăieli. Dacă se oprea în loc, rîsetele şi chiţcăielile încetau, pînă îşi relua din nou plimbarea. Aruncînd o privire acolo şi întorcînd brusc capul, se făcea din nou linişte. Nu făcea însă nici doi paşi şi se auzeau iarăşi şuşoteli, mici şuierături şi aplauze, apoi parcă şi un glas şoptit: „Daniel, Daniel, întoarce capul, Daniel..."
Răsucindu-se din nou pe călcîie, şuşotelile se stingeau, rîsul înceta şi totul pierea în umbră, şi astfel Daniel se îndoia întotdeauna dacă auzise vreun glas aievea sau i se păruse doar.
„Daniel, Daniel, se auzi iarăşi. Vezi că-ţi dă apa în foc... Nu auzi că bate cineva la uşă? De ce nu răspunzi?"
La început, glasurile acestea îi păreau nişte încercări, nişte ispite. Acum însă nu-i mai păsa: după atîta timp de vieţuire sub aripa aceluiaşi lăcaş se obişnuise cu ei.
...Dacă-l strigau: „Daniel, Daniel, vino aicea, Daniel", le răspundea, pe acelaşi ton: „Daniel, Daniel, vino aicea, Daniel...", sau scotea, strîmbîndu-se spre colţ, limba...

Deşert

în închipuirea mea, am cunoscut toate
bucuriile, toate patimile cărnii, de la nimic
nu m-am dat în lături: dar, iată, a venit şi
ziua scadenţei şi sufletul mi-e răscolit de
întrebări fără răspuns. Zadarnic caut liniştea
retras la adăpostul zidurilor pline de răcoare,
zadarnic ascult susurul dulce al apei
rostogohndu-se peste pietre nevăzute din
havuz:

...Zac înăuntrul meu gol, cu
desăvîrşire gol,
şi aştept ca prin uşa deschisă spre deşert să
se topească bezna ca o lumînare...

Nor

Nor alb, subţire, apărut la orizont ca o
foiţă de ziar pe care Tu, Doamne, o
răsuceşti noaptea între palmele Tale
uriaşe, bătătorite de facerea lumii

- linia nesfîrşită a vieţii şerpuieşte pe Calea
Lactee - presărînd peste litere scrise pe cer fire
de nisip şi de mătase,

şi Tu, ca un ţăran sculat în toiul nopţii,
Doamne, stînd ciucit pe prag, contempli
bolta cerească potopită de stele, după care,
luînd un tăciune din cuptorul pe jumătate
stins, îţi aprinzi, în tăcere, o ţigară...

Exodul

Atunci cînd umbra primilor călăreţi
apărea ondulîndu-se pe deal şi veneau
vremuri de bejenie,
ne sculam în toiul nopţii,

stingeam focurile,
ne strîngeam lucrurile
şi, într-o linişte deplină,
o luam din loc, tîrîndu-ne paşii
prin iarba umedă
sau prin zăpada ce tocmai
începea să se aştearnă din cer.
Şi primul lucru de care aveam grijă
erau clopotele. Două clopote mari,
că puteai întoarce carul în ele,
şi alte şapte ceva mai mici,
dar care scoteau un dangăt
atît de plăcut, încît ne îmbălsămau
cu sunetele lor molcome, dulci, inimile.

Fie vara, fie iarna, le aşezam pe sănii şi
porneam în exod tîrîndu-ne paşii prin
pulberea drumului, albită de razele reci ale
lunii, sau prin zăpada proaspăt căzută în
care ni se înfundau paşii ca într-o pîclă
moale; aşezam clopotele pe sănii
umplîndu-le cu saci de grîu, de ovăz sau de făină, astfel
încît bătaia limbii lor să nu ne trădeze.
Ne înhămam apoi noi înşine la ele,
legînd curele şi frînghii peste grumazuri;
trăgeau la jug bărbaţii,
dar şi femeile, în urmă
veneau bătrînii şi copiii
înhămaţi la sănii mai mici,
încărcate cu icoane, cu prapuri, cu cărţi sfinte
şi tot felul de odăjdii,
în urma noastră se ţineau orătăniile

cu ciocurile înfundate în cîrpe;
cîrduri de raţe, de găini şi de gîşte, apoi turma de capre şi turma de oi, cîinii şi pisicile legate cu cîrpe la bot; după ce treceam de un deal, unii dintre noi făceau drumul îndărăt, ca să măture urmele trecerii noastre dinaintea iscoadelor; nu aveam nici cai, nici boi, nici alte animale de tracţiune, ci doar un asin bătrîn şi orb, care ne servea drept călăuză.

...Dumnezeu ne dădea atîta putere,
încît dacă la pornire
ne înhămam cîte douăzeci, treizeci
la un clopot aburcat pe o sanie,
după primul deal şi prima vale,
simţeam în sufletul nostru
atîta credinţă şi atîta putere,
încît povara ni se părea a fi foarte uşoară:
acum sania o puteau trage
două sau trei perechi de picioare,
sau chiar un singur om,
bărbat sau femeie;
noi mergeam în urma lui
şi cîntam îmbătaţi de bucurie Osana.
Şi, după zile şi nopţi întregi
de mers, cînd ajungeam
într-un loc potrivit, ferit de primejdii,
ne trăgeam mai întîi sufletul,
apoi cufundam clopotele
în apele rîului - o groază de peşti
se învîrteau în jurul limbilor lor,
copiii încercau să-i prindă cu mîna -,
în timp ce noi, deja întremaţi,
ne apucam să înălţăm, din ramuri, frunze, paie şi lut
un lăcaş nu mai înalt decît un stat de om
în care să aducem cîntări de laudă Domnului...
In jurul lui, construiam din pămînt,
asemenea termitelor, locuinţe rotunde,
pe care unii le asemănau cu nişte
muşuroaie de cîrtiţă sau de furnici,

dar pe care noi, în sufletul nostru, le vedeam ca pe nişte clopote de lut, menite să ne adăpostească de furia vrăjmaşului celui văzut şi a celui nevăzut...

înarmaţi pînă-n dinţi, prigonitorii noştri ne smulgeau limbile,
dar ele precum cozile unor şopîrle creşteau la loc;
ne tăiau degetele de la mîna dreaptă,
le aruncau în biserici grămezi
şi le dădeau foc, dar degetele se ridicau din flăcări
ca nişte cruci luminoase... Secole la rînd,
pentru credinţa noastră străbună,
am îndurat o cruntă prigoană:
ne-a prigonit însăşi Patria mamă.
Am plecat cît mai departe de fruntariile ei:
pretudindeni însă am fost
urmăriţi de blestem. La scurt timp
după ce ne aşezam într-un loc,
lărgindu-şi hotarele, Patria mamă
ne prindea din nou în mrejele ei,
şi atunci, pescuind clopotele din rîul sau din lacul în care le cufundasem, porneam într-un alt, mereu un alt exil. Dimineaţa, suflînd dintr-o trîmbiţă albă, un înger al Domnului ne îndrepta paşii spre pustiu...

MULŢIMEA VIDĂ

Trup

Trup căzut pradă propriei umbre,
(multiplicată de mii şi mii de
oglinzi necruţătoare) ce năvăleşte
din oraş, dinspre staţiile de
tramvaie şi de autobuze, din
gurile de metrou, şi din trenurile
adormite în gară.

Trup căzut
pradă propriei umbre
ce răbufneşte
pătrunzînd prin uşi,
prin ferestre văzute şi nevăzute
deschise în pereţi
şi în planşeu,
de pe terasa blocului vecin

asemenea unui stol întunecat de
corbi sau de vulturi atras de
mirosul de sînge şi cadavru...

Luna

Luna rumegă încet acoperişurile
de tablă ale caselor

presărate cu o pulbere albă,
rumegă caldarîmul umed al străzilor
şi pneurile ce huruie pe el,
rumegă bordurile de beton ale trotuarelor
şi paşii trecătorilor
ce pleacă sau se întorc la casele lor
rumegă ca pe nişte snopi
de grîu risipiţi pe cîmpul proaspăt secerat
trupurile şi sufletele celor adormiţi
(spate lipit de spate
şi piept lipit de piept)
preschimbîndu-le în grămăjoare de lut
şi în grămăjoare de colivă...

Camera vecină

Decupez din zid o cărămidă
apoi alta şi alta
şi tot aşa mai departe
pînă gaura aduce cu o gură ştirbă.

îmi pun ochelarii
şi mă strecor în camera vecină:
scot rînd pe rînd
umbrele strămoşilor
plutind ca nişte fetuşi în borcane...

Le aliniez pe masă, ridic steagul
şi încremenesc în poziţie de drepţi.

Păienjeniş

Aşa cum păianjenul îşi ţese o pînză subţire
întinzînd-o de la crenguţa unui trandafir
sălbatic la alta (de ce neapărat trandafir, de ce
neapărat sălbatic, poate o şură, poate
clopotniţa unei bisericuţe de ţară!) aşa şi
sufletul îşi înconjoară trupul cu un păienjeniş
de riduri pe care sclipesc bobiţe de sînge şi
rouă...

Năvod

Copac prins în năvod
cu tot cu rădăcini şi ramuri:
îţi înfunzi, ca în somn,
mîinile în scorbura lui
ca în burta unui monstru
şi începi să scoţi tot felul de lucruri:
cochilii de scoici, căluţi de mare,
o muzicuţă, un scrînciob,
o lingură, un polonic,
un ceas deşteptător
dar şi alte mărunţişuri
din îndepărtata ta copilărie...

Pe terasă

Numele tău
ca o piele de bivol
întinsă la uscat, pe terasă,

lîngă un întreg
maldăr de rufe,
ondulîndu-se încolo şi-ncoace
în bătaia vîntului...

...întins într-un şezlong, ridic un pahar de vin
roşu, pentru cei morţi dar şi pentru cei vii.

Apoi scrijelesc
cu un cuţit numele
meu pe faţa de masă
şi o arunc de pe terasă în stradă...

Seara

Seara îmi golesc buzunarele de vrăbii şi alte lucruri
mărunte. Auzul mi se umple de un ciripit ciudat de păsări:
tri-luli-lula, tri-luli-lula:

aud cum păsările se pregătesc de culcare,
înfundîndu-şi ciocul

în penele moi, acoperite de brumă.
Simt coborînd în mine o oboseală plăcută,
picioarele mi se fac ca de plumb,
pleoapele aşijderea. Adorm
acoperindu-mă de o pătură aspră,
năpădită de păsări noptatice: tri-luli-lula, tri-luli-lulu...

Iată şi norii, iată şi luna
ca o pernă plină de puf.
Tri-luli-lula, tri-luli-lulu,
iată şi stelele, iată şi sufletele,
înfrigurate, oprite din zborul lor,
lipite unul de altul, pe sîrmele de înaltă tensiune...

Iată şi rufele. Rufele atîrnînd grele, asemenea cărnurilor crude, acoperite de-o mîzgă uşoară. Sub ele - patul. Şi în pat eu, adormit pentru o clipă. Sau pe vecie...

Copilul

Ceva se ascunde în spatele
acestui copil desenat pe asfalt
cu cărbune:

poate o ploaie
poate un nor -
o aripă, o fereastră,
o uşă sau poate chiar
această scară

ascunsă în umbră
pe care ba urci, ba cobori...

Lari s sa

Ai pus stăpînire pe mine, Larissa, cînd sînt un hopa-mitică
bătrîn, cînd o păpuşă melancolică,
cu toga mototolită şi săbiuţa de lemn scoasă din teacă...

Mă ridici de pe podea şi mă scuturi de praf, răsuceşti cheiţa
la dreapta
şi spui: „Pînă acum ai fost Hanibal, apoi ai fost Cezar,
de acum eşti Napoleon Bonaparte!"
iar eu scot de pe cap un tricorn nevăzut

şi îţi fac o reverenţă; trecînd
peste nişte munţi închipuiţi,
clădiţi din maldăre de ziare şi de cîrpe,
trag după mine hoarde întregi
de călăreţi încălecaţi pe cai,
pe elefanţi, dar şi pe girafe în flăcări.

Scutur suliţele înfipte în platoşă,
lepăd pe podea o mulţime de timbre,
de insigne, epoleţi şi tot felul de abţibilduri
şi cînd sînt gata să mă avînt din nou la atac
împotriva generalului Iarnă
(se porneşte un viscol nebun,
dinţii încep să-mi clănţăne-n gură,
şi cu toate astea eu continuu
să ţin sabia în mînă,
călărind un cal de lemn),
tu brusc întorci cheiţa la stînga, iar eu încremenesc în poziţie
de drepţi, în timp ce îmi comanzi pe un ton la care nu găsesc
nici o replică:
„S-a făcut prea tîrziu,
generale-generalisime, spui. Gata cu jucăriile... Stinge
lumina şi treci la culcare..."

Reverii din întuneric

întunericul îngenuncheat lîngă colţ,
alături de copilul
pedepsit să rostească
pe de rost de mii de ori
de la un capăt la altul
tabla înmulţirii.

...Luna trece razant pe lîngă geam
şi aruncă peste

creştetele lor (unul tuns zero,
celălalt pleşuv)
un pumn zornăitor
de stele călătoare...

Asfinţit

Mă şterg pe picioare ca de un preş de
soarele ce tocmai dă să apună; deschid
tăcut uşa şi intru în casa din care a plecat
prietenul meu vîntul de miazăzi.

Atîrn în cuier pălăria de pai şi norii ce
adastă pe cer. Privesc, tăcut, în oglindă
patul răvăşit, acoperit de cărţile de joc şi
de frunze...

Mă aşez în fotoliu
picior peste picior,
privind cum pe uşă
pătrunde vîntul de
miazănoapte.

...Mă ridic din fotoliu,
şi-i întind, din pachet, o ţigară...

Mulţimea vidă

Presimt febra acestei mulţimi ce
spumegînd năvăleşte în valuri în piaţă; îi
iau pulsul observînd cu atenţie cum creşte
valul purtînd strada încolo şi-ncoace pînă
la înălţimea ferestrelor, a balconului. îmi
zic:

/v

„In curînd unii se vor căţăra pe umerii
altora, formînd, încetul cu încetul, un fel

de Turn Eiffel în mişcare..." Şi, într-
adevăr, asta se şi întîmplă...

...îmi aprind o ţigară şi mă sprijin cu
coatele de parapet, contemplînd mulţimea
căţărată pe verticală...

...E ca şi cum aş contempla un turn
sau scară mobilă terminată cu nişte
catalige pe care un singur om aflat
la înălţimea norilor le-ar mînui cu
uşurinţă...

Dar pe scară se caţără nu un
singur om, ci o mulţime
întreagă... O mulţime
adunată într-un singur om,
înghesuită pe o singură stradă, ridicată pe
verticală, care aleargă prin piaţa oraşului,
strigînd: „Deşteptarea!"

Dureri

Dureri ale aerului: ca şi cum am presimţi o nouă naştere
sau o nouă moarte.

Şi scutecele norilor lepădate la orizont
pe un cer de culoarea cenuşie a şoarecelui de cîmp
(sau poate a şobolanului
alergînd spre capătul galeriei)
lîngă un soare
ce tocmai dă să apună...

...Miros de urină şi fecale,
de pîntece ce se străduieşte
din răsputeri să-şi lepede
pe cer durerea altui pîntece, mai mare...

...Copii ai sîngelui, copii ai nimănui, asemenea frunzelor
ce s-au desprins de pe ram şi aleargă în derivă,
învîrtindu-se în vîrtejuri printre ziare, pachete de ţigări,
tocuri şi pălării rostogolindu-se purtate de vînt pe
trotuare...

Trupuri şi frunze ce vor fi îngrămădite în tomberoanele
galbene din spatele blocurilor turn,
trupuri şi frunze
ce vor fi călcate în picioare...

...Aici şi acum,
nu, aici şi dincolo
totuna-s carnea
care geme şi aerul ce urlă de durere...
/V
înveliţi în scutece
de pămînt, de beton sau de piatră
scîncim încet la luna plină...

Salonul albastru

Un arbore desfrunzit,
(lămîi sau smochin?)
stă nemişcat în mijlocul salonului.
Cînd pendula bate
ora exactă, îşi ridică
tăcut pălăria (de pe creştetul său
îşi iau zborul un nor de păsărele -
grauri şi vrăbii)
şi salută respectuos spectatorii,
care se ridică de pe scaunele lor
cu rotile şi încep să aplaude...

...Eu mă dezlipesc
uşor de pe lîngă zidul

placat cu faianţă albastră,
fac un pas spre fereastră,
apoi mă întorc brusc
şi-i lipesc mucul de ţigară pe scoarţă...

Inserare

Ca pe un sîmbure de măr
îmi scuip surîsul din gură.
II urmăresc cum pică
rostogolindu-se în praf,
alături de mucul de ţigară.

îl ridic apoi cu grijă de pe trotuar şi-l îngrop la rădăcina unui măr sau poate a unui zarzăr şi aştept, frecîndu-mi mîinile de bucurie, ca pomul să se ofilească.

îndărăt

Luna îşi vîră piciorul
de lemn în hornul vechi al casei,
unde păianjeni de aur
ţes o rochie de mătase
pentru mireasa neagră a nopţii.
Mirele ce va să vină
curînd va veni:
cărămizile scrîşnesc din dinţi,
ferestrele strîmbă din nas
şi scot o limbă lungă de cîine la trecători;
uşile se deschid
şi se închid scîrţîind cu de la sine putere mînate
de un duh nevăzut, pogorît din ceruri.

...Cel ce va să vină chiar va veni! Stînd în loc,
curînd vom zbura de la capătul nopţii spre
capătul zilei şi îndărăt. Mai ales, îndărăt.

Zile

...In fiecare zi renunţ
la cîteva zile. Unele le las
în urmă, altele le arunc pe fereastră,
nu înainte însă de-a scutura
tot praful din ele. Pernele le înşir
apoi în balcon, aşezîndu-le
pe o scîndură udă care,
cînd va, a fost verde
iar acum a căpătat culoarea amurgului,
şi după ce le bat bine
cu palmele ca să umflu
penele îndesate în ele,
le despic una după alta
şi arunc puful pe fereastră,
pînă oraşul se umple
de clipe şi de ore
ce plutesc legănîndu-se ca nişte fulgi în aerul
liniştit al înserării.

Capete

Mulţimea de capete
clipocind pe trotuar
asemenea unei ploi calde de vară:

le poţi lua în palmă,
le poţi strecura printre degete,

te poţi spăla cu ele pe mîini sau pe faţă, te poţi
şterge cu un prosop curat ca să vezi chipurile

unor crişti răstigniţi în mijlocul ei, ce aleargă pe
stradă sau se ascund prin tot felul de chioşcuri şi
dughene...

Praf

Măturînd praful de pe
străzi vîntul înclină
într-o parte şi-n alta
steagurile

dezgolind pietrele şi
capetele mulţimii...

Portret al artistului la bătrîneţe

Nu l-au interesat nici banii, nici
gloria: viaţa întreagă a pictat pentru
orbi
şi a cîntat pentru surzi, el însuşi fiind
asemenea lor...

...Acum îşi tîrăşte
dintr-un loc în altul
paşii pe străzi;
copiii aleargă în urma lui,
împungîndu-i umbra cu degetul...

Surîsul

Un surîs uşor slugarnic
zboară seara învîrtindu-se
ca un scai aprins deasupra oraşului.

II culeg de pe umărul unui
trecător şi-1 pun la butonieră...
0 femeie proaspăt vopsită
iese din azil şi-mi face o reverenţă...
Iau surîsul în palme
şi-1 suflu spre faţa ei,

care tremură mistuindu-se
în flăcări ca o coală de hîrtie...

Casă

E părăsită această casă a vîntului
din care vecinii
au scos uşile şi ferestrele
şi au înfundat locul gol cu cîrpe
ca să nu pătrundă
nici o rază de lumină.

Cer

Nor bătut în cuie şi
soarele scîrţîind, ca o

scîndură putredă, la
orizont...

Un maldăr

Un maldăr uriaş de rufe creşte ca
un aluat pe străzile pustii ale
oraşului.
/V
Îmi vîr mîinile în această cocă, şi o
frămînt cu ochii închişi, răsucind
din ea picioare şi mîini şi capete de
oameni, pe care le prind apoi în
cîrlige, şi le usuc pe sîrma întinsă
în camera vecină...

Copaci şi păsări

Vreme de cincizeci de ani de zile
am vorbit cu copacii din faţa casei mele
cărora, cîteodată, noaptea, le vopseam unghiile,
iar atunci cînd apăream cu părul frumos pieptănat,
în costumul meu cu dungi portocalii,
din tufişuri răzbăteau chicoteli şi şoapte:
„Nu-i aşa, auzeam, că rochia
aceasta albastră seamănă cu cerul?"
Sau: „Nu-i aşa că unghiile mele sclipesc ca nişte fulgere?"
Priveam în jur, nu vedeam
decît salcia pletoasă
crescută de dincolo de gard. Toamna
o asemănam cu o adolescentă
cu părul căzut în valuri gălbui pe umerii firavi.
Vîntul foşnea printre ramurile ei,
frunzele sale ruginite
îmi cădeau la picioare...

...Vreme de cincizeci de ani de zile
am vorbit cu copacii sădiţi în jurul casei
atîrnînd în ramurile lor
tot felul de panglici şi de panglicuţe,
acum în scorburile lor
se ascunde un stol de păsări călătoare...

Vînt

Construiesc o mică sperietoare
la marginea oraşului
ca să mă apere de vînt:
urechile şi ochii
le-am făcut din roţi dinţate
smulse dintr-o treierătoare
abandonată pe cîmp;
bustul şi faţa dintr-un vechi gramofon
la care am ataşat, în loc de urechi,
două trompete
găsite în pod...

...Am confecţionat o sperietoare de ciori la
marginea oraşului, în apropiere de
vărsătoare. Asemenea unui prunc, m-am
ghemuit în braţele ei.

Portativ

Desprind chiştoacele de ţigară de pe tavan şi le îndes în scrumieră.

Mă apropii de geam, privesc trecătorii ce se
perindă unul după altul prin ploaie
înveşmîntaţi în pelerine lungi, albastre...

Deodată ploaia ia foc şi întreaga
stradă se răsuceşte mistuindu-se
în aer ca un sul de papirus, de pe
care se scurg umbrele
trecătorilor, asemenea unor note
muzicale: do-re-mi-fa-sol-do,
do-re-mi-fa-sol...

...Le culeg de pe trotuar şi le
îndes în geamantan...

Copacii, noaptea

Noaptea, copacii se caţără pe pereţi, îşi scot
degetele pe fereastră, îşi lipesc faţa de geam, se
strîmbă la luna plină...

Noi stăm întinşi în pat
cu ochii aţintiţi
într-un punct fix din tavan.
Din ţigările noastre
pe jumătate arse
scrumul se scurge

asemenea unui melc siniliu,
ce-şi părăseşte cochilia:
primăvara o simţim
ca pe o toamnă blîndă
năpădită de miros de frunze şi fum.

...Vîntul mişcă tăcut perdelele, adunînd într-un
colţ mucurile de ţigară şi melcii de scrum...

Piatra de rubin

Rîd de lucrurile de care m-am lepădat
şi rîd de lucrurile
de care nu m-am lepădat:
întorc moneda
de pe o faţă pe alta,
o arunc în praf,
apoi o şterg şi mi-o lipesc de faţă ca şi cum aş
vrea
să-mi rămînă chipul încrustat pe ea.

O pun pe masă ţinînd-o
sub degetul arătător de la mîna stîngă,
strîng degetul mijlociu
al celeilalte mîini,
ca semn al echilibrului,

de degetul mare,
împodobit cu un rubin,
şi-i dau un bobîrnac.

Moneda începe să se învîrtească repede, din
ce în ce mai repede, alunecînd în cercuri
concentrice pe masă, rostogolindu-se în gol:

a priori, a posteriori?

Cameră tapetată cu paşi

Lungindu-mi trupul,
alunec pe geam, printre gratii,
pînă la marginea trotuarului
(soarele a apus demult
dincolo de blocuri),
culeg ca pe nişte bancnote vechi
urmele trecătorilor
şi le înghesui în buzunare,
după care mă strecor,
tăcut ca un somnambul,
înapoi, în salon,
şi le hpesc pe pereţi şi pe tavan.

...Mă descalţ şi încep
să mă preumblu încet, meditativ,
cu mîinile la spate, prin cameră,
printre mese şi scaune,

de la uşă pînă la fereastră
şi înapoi...

Ceilalţi tovarăşi ai mei,
îmbrăcaţi în pijamale cu dungulițe verzi şi albastre,
se lasă în patru labe
şi încep să urle, ca nişte cîini,
la luna plină, ce-şi strîmbă gîtul pe geam...

Nunta de cîini

Chipuri 7
Străzi 9
Nunta de cîini 10
Ceaţă 15
Manechine 17
Afişe 18
Povestea micuţului Hans 19
Popas 20
Imagini de pe strada Kanta 21
Tînguirea micului Hans 24
Drumul spre casă 25
Lumină 27
Strada 29
A mărşălui 31
Chei 33

Stîlpi de înaltă tensiune 34

Uşi în asfinţit

în pustie.....45
Rug de umbre.....47
Crepuscul.....48
Apus.....49
Căutare..... 51
Daniel: Pleoape închise.....52
Umbră 53
Gînduri 55
Pietre 57
Lumina pe care o lasă sufletele.....58
Uşi în asfinţit.....59
Pereţii 60
Suflete înnoptate 61
Un scîncet de lumină.....62
Conul de umbră.....63
Deşert.....66
Nor 67
Exodul.....68

Mulţimea vidă

Trup 75
Luna 76
Camera vecină..... 77
Păienjeniş 78
Năvod 79

Pe terasă 80
Seara..... 81

C U P R I N S

Copilul..... 82
Larissa 83
Reverii din întuneric 85
Asfinţit 86
Mulţimea vidă 87
Dureri 89
Salonul albastru.....91

Inserare 92
îndărăt 93
Zile 94
Capete 95
Praf 96
Portret al artistului la bătrîneţe 97
Surîsul 98
Casă 99
Cer 100
Un maldăr 101
Copaci şi păsări 102
Vînt 103
Portativ 104
Copacii, noaptea 105
Piatra de rubin 106
Cameră tapetată cu paşi 107

Alte cărţi ale editurii ***Tracus Arte:***

Colecţia Neo

Alexandru Muşina, *Regele dimineţii*
Augustin Frăţilă, *Vine cineva*
Caius Dobrescu, *Odă liberei întreprinderi*
Radu Vancu, *Sebastian în vis*
Romulus Bucur, O *seamă de personaje secundare*
V. Leac, *Toţi sînt îngrijoraţi*

Colecţia Drog

Daniel Pişcu, *Puţină adrenalină* Traian T. Coşovei, *Aerostate plângând* Daniel Puia-Dumitrescu, *Poveşti cu telecomandă* Eliza Macadan, *La nord de cuvânt*

Colecţia Debut

Naomi Ionică, Cei singuri vor rămâne singuri

*

Dumitru Găleşanu, *Emoţii in multivers*
Angela Marinescu, *Blindajul final*
Caius Dobrescu, *Euromorphotikon*
Horia Gârbea, *pantera sus, pe clavecin*
Dariusz Sosnicki, *Familia P*
Ruxandra Anton, *Cartea lumilor dispărute*
Mirela Lungu, *Biografia coapselor*
Violeta Savu, *Din depărtare el mă vedea frumoasă*